RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 8106 van 13 februari 2012
in de zaak A. 203.468/XIV-33.947

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hannelore Bourry
kantoor houdend te 8970 Poperinge
Werf 80
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 72.884 van 9 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 februari 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging

van vreemdelingen, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. De verzoeker geeft een feitelijke uiteenzetting en uit kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden noch om de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal te beoordelen. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is ingegaan op de documentatie en bewijselementen die hij heeft voorgelegd, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer besluit dat de algemene verwijzing naar een aantal internetartikelen die de hoge corruptiegraad in Rusland moeten aantonen op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat de vrees voor vervolging reëel is, dat de verzoeker zich betreffende de bijgebrachte documenten beperkt tot het louter verwijzen naar zijn medische attesten maar de motivering van de commissaris-generaal ongemoeid laat, dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen en dat het als bijlage 3 bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De verzoeker verduidelijkt niet met welke documenten of bewijselementen geen rekening zou zijn gehouden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of de verzoeker zich rechtstreeks op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming kan beroepen, betwist de verzoeker in zijn derde middel op geen enkele wijze de concrete vaststellingen van het bestreden arrest. Het derde middel kan bijgevolg niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden en is dan ook kennelijk niet-ontvankelijk.

Met zijn uiteenzetting over de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, beoogt de verzoeker in wezen een nieuwe appreciatie van de feiten terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien februari tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**